

תת"ע 7677/04/16 - בנשעיה רבקה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7677-04-16 מדינת ישראל נ' בנשעיה רבקה
תיק חיצוני: 90502487763

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
בנשעיה רבקה	מבקשת
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בהחלטתי מתאריך 12.9.2019 בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 1.6.2016.

המבקשת קיבלה דו"ח שמספרו 90502487763 ומייחס לה עבירה של נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שנאכפה באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3 בתאריך 7.10.2013. ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליה הקנס המקורי בסך 750 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

לטענת המבקשת דברי הדואר מעולם לא נמסרו לידיה ומשכך לא ידעה על הדיון ועל תוצאותיו.

המבקשת טענה כי בתקופת מועד משלוח הדו"ח הייתה מצויה בשמירת היריון לאחר שנפלה וכראיה לכך צירפה לבקשה נוכחית מסמך רפואי. עוד טענה המבקשת כי באותה התקופה הייתה עסוקה בטיפול באביה החולה שהתגורר בביתה ואף חיתנה את ביתה מה שהוסיף לטענתה לטרדותיה.

לטענת המבקשת שירותי הדואר בעיר מגוריה, מודיעין עילית, אינם מהמשופרים ובעת ההיא נדרשו התושבים לגשת לבית דואר מרוכז על מנת לאסוף את דברי הדואר שהגיעו עבורם כיון שהודעות בדבר דואר רשום, בדרך-כלל, אינן נמסרות בבניינים בהם מתגוררים עשרות משפחות.

המבקשת הוסיפה כי מדובר בעבירת מהירות שנאכפה באמצעות מצלמות א/3 וכי לא השתתה בהגשת הבקשה להישפט ומיד עם היוודע לה על העבירה, פנתה לקבל ייצוג משפטי.

טענות המשיבה

עמוד 1

המשיבה טענה כי דבר הדואר נשלח לכתובתה העדכנית של המבקשת במרשם האוכלוסין אשר חזרה בציון הסיבה "לא נדרש". לטענת המשיבה די בכך שדבר הדואר נשלח לכתובתה הנכונה של הנאשמת וחלפו 15 יום בכדי לקבוע שהמסירה הייתה כדין. לטענתה המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה כי לא קיבלה את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בה. המשיבה הוסיפה כי טענות המבקשת לעניין שירותי הדואר במודיעין אינן מגובות באסמכתאות.

לטענת המשיבה, התעודה הרפואית מיום 21.6.2016 שהוגשה איננה בסמיכות כלל למועד משלוח ההודעה כיון שבהתאם לאישור המסירה, הדוור ביקר בכתובתה ביום 7.3.2016.

המשיבה הוסיפה כי המדובר בדו"ח משנת 2016 ועל כן מדובר בשיהוי רב בהגשת הבקשה.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

המבקשת מסכימה כי דברי הדואר נשלחו לביתה אך לטענתה היא מעולם לא קיבלה הזמנה לדיון ולא ידעה אודותיו ואודות תוצאותיו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולנדי נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, אפשטיין נ' מדינת ישראל, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לבקשת המבקשת ולתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתה של המבקשת ברחוב רבי יהודה הנשיא 20/4 מודיעין עלית, וחזרה בציון ההערה "לא נדרש".

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקשת, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתה של המבקשת אך היא לא ניגשה לקבלה. במצב מעין זה תיחשב המבקשת כמי שההודעה הומצאה לה כדין ועליה הנטל להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

טענתה הכללית של המבקשת לפיה לא קיבלה לידיה את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה. טענות לשיבושים בהגעת דברי דואר או אי הגעת הודעות לסור לסניף הדואר תוך סתירתה של חזקה המסירה יש לתמוך בחומר ממשי ולא על-ידי העלאת טענות בעלמא (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

המבקשת הוסיפה בטיעוניה כי נוכח העובדה שהייתה בשמירת היריון ולנוכח העובדה שמועד המשפט היה סמוך לפטירת אביה היא לא תפקדה באותה העת. לבקשה זו צירפה המבקשת אישורים רפואיים הקשורים להריונה מתאריכים 31.3.2016, 21.6.2016. מאישור המסירה עולה כי הדוור ביקר בכתובתה של המבקשת בתאריך 7.3.2016, דהיינו כשלושה חודשים לפני שבקרה לראשונה בבית החולים.

עיון במסמכים הרפואיים אינו מלמד כי מצבה הרפואי של המבקשת מנע ממנה התייצבות לדיון שהתקיים בתאריך 1.6.2016. נימוקיה של המבקשת מבוססים על נסיבות מורכבות עמן נאלצה להתמודד באותה התקופה. יחד עם זאת, נסיבות אלה הינן נסיבות כלליות שאינן מיוחדות ליום הדיון עצמו ואינן מהוות סיבה מוצדקת לאי התייצבותה ואינן מצדיקות את ביטולו של פסק הדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

באשר לטענה כי העבירה נאכפה באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3 קבע בית המשפט העליון ברע"פ 1771/19 **ליאור עבודי נ' מדינת ישראל** (11.7.2019):

"...הנפסק בעניין בדראן אינו מצדיק הארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחסד"פ או ביטול פסק דין שניתן בהיעדר".

טענה זו נבחנה לאחרונה מספר רב של פעמים בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי אין בטענה בדבר אמינותן של מצלמות מסוג א/3 כדי להוכיח את קיומו של עיוות דין (עפ"ת 7334-12-18 יגאל בן דוד נ' מדינת ישראל (26.12.18), עפ"ת 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל (14.3.2019), בעפ"ת 57312-01-19 שמחה לעדן נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים (4.4.2019)).

לא מצאתי כי נסיבותיה האישיות של המבקשת ומצבה הרפואי העולה מהמסמכים הרפואיים, מעוררים שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים ביטול פסק הדין.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

המבקשת טענה כי מיד עם היוודע לה דבר הדו"ח שכרה שירותי ייצוג משפטי. פסק הדין בעניינה של המבקשת ניתן בשנת 2016. המבקשת לא פירטה בבקשה נוכחית זו אודות המועד והנסיבות שבהם נודע לה על פסק הדין. משכך, בקשת המבקשת להישפט הוגשה בשיהוי ניכר ללא הסבר המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון, לא מצאתי לשנות החלטתי מתאריך 12.9.2019.

הבקשה נדחית.

המבקשת תשלם את הקנס המקורי עד ליום 1.1.20.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' חשוון תש"פ, 06 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.